

Vrijwilligers, bakens van vertrouwen

Vrijwilliger,

Ook het afgelopen jaar zien we het weer, zoals trouwens elk jaar. De vrijwilliger die er staat, als de baken van vertrouwen. Het licht in de duisternis, de hoop, de niet aflatende bron van energie, de bereidwillige, de actieve.

Om de weg te wijzen naar de prikplek of het bedelen van een voedselpakket, om kledij, tandpasta, zeep en dekens en knuffelbeesten te verzamelen voor hen die dat nodig hebben, hier of in oorlogsgebied, om de vogel die een gebroken vleugel heeft te verzorgen, om de kleine mensjes een onbekommerde kindertijd te geven, om tips te geven over hoe je energie kan besparen, hoe je een ecologisch duurzame tuin aanplanten kan, de natuur te beschermen, het oude schip te renoveren, brood te bakken in de oude molen,....

Zowat overal vinden vrijwilligers inspiratie om iets te doen. Kent iemand een plek waar er geen vrijwilligers actief zijn?

De ene crisis is nog niet onder controle of er popt er een andere op. Dat leidt tot onzekerheid, paniek hier en daar. Dan ben jij vrijwilliger, meer dan ooit de essentiële schakel, de zekerheid, ja, de baken die zorg, rust en structuur kan brengen.

Wat niet gemakkelijk is omdat ook jij vragen hebt, twijfels voelt: zal mijn vereniging stand kunnen houden? Zullen onze activiteiten weer aanslaan? Kunnen we onze rekeningen betalen?

Die onzekerheid, laat ze je niet afschrikken. Aan de kant blijven staan en in een schuilhok staan wachten tot de omstandigheden

optimaal zijn, past gewoon niet bij je vrijwilliger. Beweging typeert je.

Zonder vrijwilligers, geen warme samenleving. Verschaalt het leven, want minder solidariteit tussen mensen, buurten, samenlevingen. Een nog grijzere wereld.

Vrijwilliger, je bent onmisbaar: als de lucht gitzwart is, er geen sterren in de hemel staan, in het diepste putje van de nacht, als het mistig is, of je het risico loopt op een hittedag. Wie recht blijft staan is de vrijwilliger die de weg wijst, die ervoor zorgt dat iedereen weet waar het veilig is, waar je kan landen.

Dag en nacht, met een onmetelijke energie. Het vuur blijft branden. Daarom moeten we je danken, elk jaar weer en in feite elke dag weer. Ook al vind je het normaal en gewoon wat je doet: zoals de vuurtoren die z'n werk doet en daaraan zo gewend is. Geen dankwoord verwacht omdat die gewoon z'n taak doet, vanuit het hart, vanuit het hoofd.

We nemen dat niet als verworven. Iedereen, wij, het beleid, ... gewoon iedereen heeft de plicht er even bij stil te staan en je te danken.

Vrijwilliger, je bent ook dat baken van zekerheid omdat je bereid bent om samen te werken, goed te doen voor mens, natuur, erfgoed, milieu. Immer weer. Je redt egels, vangt een vluchteling op, helpt mensen op weg, helpt hen door papieren heen, ruimt met hen puin.

Als de eeuwig brandende vlam die elke tegenstand, storm, zelfs windkracht 12 doorstaat, na een tegenslag weer opveert om gewoon verder te doen.

Daarom, dank je wel vrijwilliger. Nederig en uit de grond van ons hart: dank!

Eva Hambach